

pas cap doble que es tractava de la història de sempre, del cas vulgar en que la ignorància i la superstició son explotades miserablement per una colla de malvats quins hi viuen i fins s'hi enriqueixen i tot amb les nafres i sofriments del pròxim. Per això vaig preguntar-li, interessant-me ja força la relació:

— ¿I on heveu anat a raure, infelissos? ¿Qui vos ha entabanat així?

— Una dona de Sans que ira les carres — respongué.

— ¿Tan crèduls heveu estat, també?

— Ja veurà, qui te mal cerque remei. Demprenses fa molt de temps que les coses nostres se'ns giren sempre del costat lleig, com si ens haguessin maleït. Un no n'en certa cap i això fa pensar mal, vel·hi aquí.

— ¿I què os va dir la curandera?

— Va fer-nos un munt de preguntes, va endevinar-nos que teniem un noi malalt, la edat que tenia i el temps que jeia, va mirar i regirar un llibre groixut on s'hi veien plantes i figures pintades de colors, i en acabat de rondinar paraules com si fossin oracions i acotar el cap damunt del llibre com aquell que s'hi adorm, va assegurar-nos que el noi poc ne tenia cap de malaltia de metge, sinó que el seu mal era mal donat, i que aquell mateix que ens estracava el fill, si per canses no ens espavil·lavem, no ens deixaria fuir una hora de tranquil·litat en nostra vida.

— ¡Farsants!... ¡Coxinos!... — no'm vaig saber estar de interrompre.

— Es clar; al meu marit, en sentint això, se li varen

El pomet de roses

Mai m'hauria cregut que aquelles quatre parets esportellades i míseres tanquessin el fossar de la paròquia. Moltes voltes les havia reparat de lluny amb son color negrenc i son posat tristot, formant un clos casi quadrat que es destacava vivament de la verdor de les feixes velnes, i sempre les havia pres per un horri abandonat o vestigis darrers d'algun casatot vell i perdut.

Per això, al passar aquell dia per davant de sa porta mig podrida i amb forats que'm servien d'espillera, vaieig quedar sorprès davant les fosques creus de fusta que, plantades a terra, ací i enllà, i boi casi tapades pel hervei, covelaven potèticament els restes d'aquells pobres camperols.

Allí no s'hi veien ninxos, ni tan sisaguera lloses, ni cap mena d'inscripció. Tolhom jeia sola la mateixa canifa d'esbarzers, ravenisses i julivardes, regnant-hi la més hermosa i veritable igualtat. Sols en un reconet una mà cuidadosa se coneix que de tant en tant hi arrebassava la